

זיה רודו, שהגיעה במיוחד לארץ למטרה זו, הרימה את הכתר הנוצץ ושמה אותו על ראש הנבחרת

"יהיה זה שיא עינת-הקיץ!" הבטיחו המידעות. ההבטחה לא נשארה תלויה על בלמיה. פסטיבאל-המים לבחירת מלכת-המים, 1960, שהתקיים השבוע בשטח בריכת-השחיה של מלון אכדיה, היה בדיוק שיא העונה. לפני שנתיים, כאשר נבחרה יהודית מזרחי למלכת-המים הראשונה של ישראל, התקיימה הבחירה במסיבת-גן כמעט אינטימית, ליד בריכת רמת-אביב. בנכחות כמה מאות איש בלבד. כעבור שנה, כאשר הריע הקהל לכבוד זיה ביגוד, התקיימה הבחירה באמפיתיאטרון הרמת-גני, ומספר המשתתפים היה כפול.

השנה קבעו לעצמם המארגנים — ובראשם האמרגן מרקו תורג'מן — יעד יומרני יתר. הם שכרו את המישטח הענקי של בריכת אכדיה, המסוגל לקלוט בנקל וברוחחה 1200 איש. היה זה סיכון גדול — וידענים רבים היו בטוחים בכישלון חרוץ.

אלם בחירת מלכת-המים — בחירה היופית היחידה בארץ הנערכת על בסיס דמ קראטי והו כה על כן לאמון — הפכה זה מכבר למסורת. זמן רב לפני פתיחת הפסטיבאל כבר שרר פסקת-נויעה בכל מבוואות מלון אכדיה. בשעה תשע — השעה שנועדה לכניסת הקהל — כבר היתה הבריכה תפוסה. בשעה תשע וחצי היה המישטח הגדול מלא עד אפס מקום — וקרויב לאלף איש חיכו לשוא בחוץ, לאפי שרות כלשהי של כניסה. מאות אנשים לא יכלו להתאפק, התפלחו ללא כרטיסים. ביניהם היו אנשים ידועים, כמו איש-הראדיו אפריים אבא.

מי לא היה שם? "הלואי והיפהפיות על הבמה יגיעו לרמת היפהפיות בקהל!" טען צעיר אחד, בסקרו בהתפעלות את אוסף הנשים היפות שהצטופפו מכביב לשול-חנות. ואכן, כל נערות-הזווהר של ישראל התכנסו במקום. אותן שהיו מלכות, אותן שתהיינה מלכת, אותן שהיו רוצות להיות מלכות אך אינן מעיוות להתייצב לבחירה. אף אחת מהן לא נעדרה — אוסף מבריק, שהטביע את חותמו על האירוע עוד לפני שנפתח. התזמורת ניגנה. האורות שיזקו על פני הבריכה, אשר הרוח הרעננה היכתה בהם גלים קטנים. ולפתע: הס. על הבמה, שהותקנה במיוחד במרכז הבריכות, עלה אורי זוהר. הוא חיך את חיוכי המלכב, השקיף

שחררה מצה"ל הוכתרה בתרם חגיגי בכתר של

ביום בו רות פלד

מלכת המים

הבנות. היא תפשה את מקימה באחת מפינות המלחתח, סיפלה בכל מועמדת לחוד. עוד בבוקר — דאגה אנטה, בעלת הסלון הידע, לתסרוקות. המארגנים דאגו להתקין רמקול קטן במלתחה, כדי לאפשר לבנות לעקוב אחרי הנעשה בחוץ. עתה שמעי את קולו של אורי זוהר, שפתח את המסיבה, הסביר לקהל את תהליך הבחירה. ההתרגשות הגיעה לשיאה. לרוב הבנות, היתה זאת הופעה ראשונה בפני קהל. רק מעטות השתתפו אי פעם בתצוגות-אופנה או בהצגות. גם הן התרגשו. "אינני יודעת", הודתה מספר 1, הדוגמנית חדוה כץ, שזכתה למספרה בגלל הליכתה הינה, "הפעם זה בכל זאנו אחרת!" והנה — הרגע הגדול. הבנות יצאו מן המלחתח, הגיעו בחושך לנקודת-היוניק, מעל לבריכה, הסתדרו בשורה עורר פית לפי סדר המספרים. התזמורת פרצה בשירה-מיצעד הנהדר של גשר קוואי. הורקור האדיר זאחו בראש הש רה. חדוה התחילה לצעוד — והשורה החלה יורדת אל הקהל. רחש עבר במישטח. רבים קמו על רגליהם. הצופים הבוחרים בחנו את המועמדות בחינה ראשונה. עדיין לא יכלו לקבוע הרבה. אולם האיון המאומנת כבר יכלה להבחין, לפי הרחש, כי מס' 10 מעוררת התעניינות מיוחדת.

על הקהל. תפקידו היה קשה — והוא ידע זאת. במשך כמה שעות היה צריך לנצח לבדו על הפסטיבאל, להדריך את הקהל, לאלתר, לשעשע, לראיין את המועמדות. באר רועים רבים מסוג זה רואה המנחה את תפקידו בכך שהוא מכשיל את הבנות הנרגשות, חסרות הישע, עשה אותן לצחוק, מתעלל בהן, זה קל, ותמיד יש חלק בקהל שהת עוללת כזאת מעוררת בו תעניג סאדיסטי. אורי זוהר — כמו גרשון גרא בשנתיים הקודמות — החליט שלא לקצור פירות זולים אלה. "תפקידי הוא לעזור לכן", אמר לבנות הנרגשות, לפני פתיחת הפסטיבאל. "אשתדל לתת לכל אחת מכן את האפשרות להציג את עצמה באוויר הטוב ביותר." הבנות האמינו לו, נרגעו. במלתחה השתררה אחירה של מתיחות. כמו תמיד בנסי בות אלה, ניצר בה החי מיוחד. כל אחת מעשרים הבנות ידעה כי רק אחת מהן תוכל להיות מלכה — וכי כל האחרות הן מתחרות. בכל זאת לא הורגשה כל טינה הדדית. להיפך, הבנות עורו זו לזו לקשט את בגדיהם, למצוא סיכה, להסתרק. "אף פעם לא היתה קבוצה כל כך נעימה של בנות בתחרות", התלבה עליזה עולש, הקוסי מטיקאית, שהיא אחראית זו הפעם השלישית על איפור